

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXVII. Concluditur specialibus Visionibus, quas habuit de Sancto P.
Ludovico de Ponte.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

JESUS.

Omnes meæ molestiæ, Domina, mitigantur, dum solummodo considero, me à Tua Dominatione protegi. Jam mihi id hac occasione patuit: siquidem sanctæ tuæ preces effecerunt, ut evaderem victor, vitæque conservarem, quod fuit evidens miraculum. Quamvis enim mihi fuerint inscripta quatuordecim vulnera, & quædã prorsus periculosa, non corripuit me tamen febris: quanquam cibum sumam tantum unciatum, & quidem salitam bubulam, ac panem ex herbarum radicibus confectum, & aquam bibam valde infalubrem. Scribo fusè meæ sorori, ipsa referat omnia,

quæ ego propter occupationes meas non possum. Tua Dominatio sit mei, per amorem Dei rogo, singulariter memor, & ego per omnem vitam recordabor, me esse tuum obedientem filium. Domina meæ Elisabethæ exosculor manus, eamque obsecro, ut mei meminerit in suis precibus, id quod etiam ab omnibus in hac sancta domo commemorantibus efflagito. Deus mihi Tuam Dominationem servet, sicut desidero, & indigeo. Ex Portu Divite, decimã quartã Februarij, Anno 1626.

Tuæ Dominationis

Joannes de Haro.

Videatur Cap. IX. Libri II.

CAPUT XXXVII.

Concluditur specialibus visionibus, quas habuit de Sancto Patre Ludovico de Ponte.

Visio, quam nunc describo, accidit sequenti Majo ejusdem anni sexcentisvigesimi quinti, dum à suo Confessario jussa fuit jurare, in processu pro canonizatione Venerabilis Patris Ludovici de Ponte. Testimonium, quod Virgo dedit, sibi fusè refertur: hic solam breviter annoto, quæ illi antecedenter evenerunt, & ab ipsa his verbis recensentur.

Cùm meus spiritus in magna versaretur obscuritate, & vehementer timeret, exequi, quod illi fuerat mandatum, ut præstaret juramentum, quadam occasione urgentissimæ necessitatis, & gloriæ Divinæ, meiq; timores me multum redderent perplexam, siquidem juramentum concernebat res extraordinarias, vidi Sanctum Franciscum Xaverium, & Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, cum quatuor Angelis, qui ipsos comitabantur. S. Franciscus Xaverius me peramanter est intuitus, & auferens omnem obscuritatem, quam in mea anima patiebar, replensque illam clarâ & serenissimâ luce, dixit mihi: In tuo juramento hæc, & hæc dices, quæ ego omnia conjeci in chartam, & cogitans, non futura plura, cessavi à scriptione. Sed paulò post rursus mihi Sanctus dixit alia, quæ

etiam in eadem charta scripsi. Ad hæc omnia Sanctus Pater Ludovicus nihil loquebatur, nullumque proferebat verbum. Id ego animadvertens, dixi illi. Sancte Pater, quomodo mihi nihil dices de ijs, quæ hic audis? Sanctus Pater agnovit meum spiritum, & cur sibi hoc dicerem, responditque mihi: Non possum obsistere Divinis veritatibus, quas iste Sanctus loquitur. Tum S. Franciscus Xaverius statim dixit: Deus est summa veritas, ideòque nec potest fallere, neque falli.

Interea se Sanctus Pater Ludovicus ad me vertit, & dixit mihi, quàm amantissimè: Quomodo vales Soror, quomodo tuus spiritus est constitutus? Pessimè sum, Sancte Pater, constituta, inquebam, pessimè: versor in summis timoribus. Sanctus Pater mihi, prout faciebat, cùm viveret, respondit, repetendo verba, quæ mihi Deus aliquando dixit, atq; ipse multum ponderavit, & sunt illa: *Do tibi in signum, me esse, qui tibi loquor, quod nunquam sis caritura meo sancto timore.* Quiesce, ajebat, Anima in tuo Deo, concedit enim tibi suam pacem, & quietem. Licet verò te interdum visitem, non facio id tamen sæpius, quia mihi non adhibes omnem fidem, quã posses, propter tuos consuetos timores.

T 3

Magno

Magno me hæc verba affecerunt pudore, & proposui emendationem, quanquam languidè. Hi autem Beati Sancti mihi valedixerunt, & rogaverunt duos Sanctos Angelos, ex ijs, quos secum adduxerant, ut manerent apud reliquos meos Dominos Angelos, & apud me, quod fecerunt, atque etiamnum apud me manent. Videtur mihi esse impossibile, non credere, quòd hæc veritates sint Divinæ, quia ex omnibus prædictis magnum sum affecuta lumen. Deus sit in æternum benedictus. Amen.

Pergit Virgo referre aliam visionem ejusdem mensis May, & sic ait.

Post hoc vidi quadam nocte intrantem in meum cubiculum magnam multitudinem Angelorum, ferentium virides ramos in manibus. Rami habuerunt candidissimos flores, & ad eò resplendebant, ut totum cubiculum replerent lumine, spargentes unà suavissimum odorem. Existimavi illos Angelos advenire tanquam comitantes Dominum: non ità verò se res habuit, sed sequebatur ipsos Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, factò indutus amictu. Portabat in suis manibus cum magna reverentia quoddam vas coopertum velo. Accessit ad me, & cum admirabili gravitate, silentio, atque cœlesti modestia, unxit liquore coloris sanguinei, quem ferebat in vase, meos oculos, nares, manus, ac pedes, formando in dictis his partibus eodem liquore crucem, atque hoc factò discessit cum suo comitatu. Ego obstupui, & optavi intelligere istud mysterium, si Deo placeret. Idem Dominus in me excitavit desiderium, ut id ex ipso humiliter quærerem, quod feci, & Divina Majestas mihi respondit: Angelus tuus Custos tibi hoc dicet. Tum Sanctus Angelus mihi dixit: scias Soror, hunc tuum Sanctum Patrem in vita optavisse, ut adesset tuæ morti, tibi que conferret Sacramenta, quod ipsi Deus ex inscrutabilibus & arcanis judicijs non concessit: voluit tamen, ut te nunc ungeret, ex qua unctione consequeris vires spirituales & corporales, atque in omnibus confortaberis. Hoc mihi fuit dictum à Sancto Angelo, sed nihil intellexi, quando,

vel an citò essem moritura. Fiac huius magni Domini voluntas, qui sit benedictus. Amen.

Mense Octobri ejusdem anni (licet in medio tempore multa alia viderit concernentia Sanctum Patrem Ludovicum, quæ sunt dicta, & dicuntur aptioribus locis) referat quod sequitur.

Die Sabbathi, quæ fuit Sancti Lucae, ingressus est dæmon meum cubiculum, præferens terribilissimam speciem: videbatur mihi habere quosdam paxillos tractos per guttur & caput. Collocavit se coram me, & subito edidit gestum, aci timeret quempiam advenientem. Circumpexi, & vidi Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, cujus præsentia fugavit dæmonem, qui ibi amplius non substitit. Fui visò illo hoste valde afflictà: quotiescunque enim ipsum conspicio, videtur me afflare veneno, quo vehementer labefacta meas vires corporales. Interea me est allocutus Deus, dicendo: Fatigata es, Anima, veni mecum, & quiesces: cumque ipsa præciperet Sanctis Angelis, ut me abducerent, dum nos incepimus movere, Sanctus Pater Ludovicus eà vivacitate, quâ consiverat agere in vita, mihi dixit: Noli hæc ire. Sanctus Pater, respondi, non eo, sed ducor. Tum se convertens ad meos Sanctos Angelos, dixit illis, quàm me deberent ducere. Bene intelligo, ipsos id scivisse, vult tamen Deus, ut inde agnoscam, hunc Sanctum post suum obitum, eam gerere mei curam, quam gerebat, dum viveret.

Ducta sum ad cœlestem Jerosolymam, ubi quasi in medio illarum pulcherrimarum platearum, erat sumptuosum quoddam & speciosissimum palatium, quod habebat frontispicium elegantius, quàm sibi quis possit imaginari. Ingressi sumus per eandem portas, & cum pertransivissemus ad mitandam arcem, incidimus in alias portas, quarum anterior structura erat longe pulchrior & venustior, quàm priorum. Intra vimus illas, & ascendimus ad speciosissimam aulam, ubi erat Deus Dominus noster, qui me benignissimè excepit, mihiq; singularem exhibuit amorem, dicendo hæc verba: *Sede à dextris meis. Ostendit*

mihī Divina Majestas, quomodo ab ipsa omnes creaturæ dependeant, qualiter illis communicet, atque conservet esse, quod habent. Hoc spectaculum me summo affecit stupore & solatio: existimo enim, visas à me ibi fuisse omnes creaturas productas, & conservatas à Divina potentia, tam rationales, quam irrationales; omnes homines, malos & bonos. Et cum Deo agerem gratias pro tam eximio beneficio, dixit mihi: Omnes creaturæ sunt subjectæ meæ voluntati, sinuntque se gubernari ac duci ad finem, ad quem illas condidi, tantum homo libero arbitrio, quod illi dedi, mihi resistit: & si cadere in me posset dolor, affligeret ipsius ingratitudine. Nihilominus, ut eo modo loquar, quo tu id nunc potes intelligere, complacentia & oblectatio, quam habeo in subjectione voluntatis meorum servorum, omnem excederet dolorem, quo me afficere possent rebelles, si illius forem capax.

Postquam mihi Deus hæc & alia hujusmodi dixit verba, mandavit Sanctis Angelis, ut me circumducerent per totum illud cœleste palatium, & mihi ostenderent, quæ in eo erant. Duxerunt me igitur per portam, quæ erat velut ad latus throni, in quo se ille Dominus manifestabat, & ostenderunt mihi omnia conclavia ejusdem palatij, in quibus mihi videbar invenire ipsum Deum in omnibus existentē. Summa erat elegantia, gloria, & pulchritudo illorum conclavium, nihilque in ijs aliud reperiebatur, quam Majestas Dei, & immani splendoris cæterorum Divinorum attributorum. Perstratis his conclavibus, fui reducta ad illud primum, ubi se Deus clarius manifestabat, à quo eadem rursus excepta suavitate & benevolentia, sui iussa sedere, sicut antea. Valde sum pudefacta, & erabui, atque taliter repsi per eos gradus, super quos stabat thronus illius magni Domini, & sedendo locum cepti in postremo gradu, intuens ipsum, tantquam attonita, quod viderem illam ineffabilem majestatem & pulchritudinem. Fuit mihi verò præcipue manifestata incomprehensibilis illa infinitas, quæ singulis ipsius inest perfectionibus. Eo momen-

to prodiverunt ex divino ejusdem vultu splendores centies millies clariores splendoribus Solis, à quibus ad me pertingentibus, suavissimâ vi sum ducta ad Ejus Majestatem, cui mea anima fuit archissime unita. Licet autem essem velut submersa in eo Divino Esse, atque in ea Divina caligine, quam explicare est impossibile, & nunquam ullus bene percipit, nisi is, qui illam experitur; videtur tamen anima, ex speciali Dei gratia, sui fuisse compos, & animadvertisse, quid ibi ageret: cognovit verò se eo occupari maximè, quod multa cognosceret de Deo, & ex ea cognitione oriretur gaudium majus, quam dici possit, quodque, licet voluntas ibi excitaret amorem, ille tamen minus distinctè perciperetur, ac esset quali aliquid gaudio conjunctum, atque cognitioni. Hanc unionem, & ea quæ in illa sentiebam, sum ter experta, post ultimam autem abrepta in profundam ecstasim, fui ab his meis Dominis Angelis reducta ad meum angulum.

Hic me Sanctus Pater Ludovicus de-
noto est allocutus: quamvis enim illum viderim in cœlo, nihil mihi ibi dixit. Hic, ut aiebam, me est allocutus dicendo, quod me direxerit, ut aliâ irem viâ, quia me in quodam transitu expectabat diabolus, atque disposeret, ut illac non pergerem, ne paterer incommodum, quod mihi ipsius conspectus solet adferre.

Aliâ vice mihi comparuit Sanctus Pater Ludovicus, dicens, an vellem secum ire. Ego illi respondi, me velle: postea valde sum mirata hanc meam promptitudinem, cum talia plerumque refugiam. Duxit me Sanctus Pater per quasdam scelas, quæ apparebant angustæ & obscuræ. Distinguebantur tripartito ductu, & in cuiusvis fine erat sedile, cui imminabat iris similis illi, quæ efformari solet in cœlo. Ad terminum postremæ partis graduum patebat ingressus ad cœlestem Jerosolimam, unde prodiverunt ad me excipientes quidam Sancti ex veteri Testamento, quos ego ibi clarè agnovi. Voluerit Deus id fieri, propter devotionem, quâ ex dono Ejusdem Majestatis feror erga Scripturam sacram, præsertim verò Psalmos Davidis.

Hi

Hi Sancti me duxerunt ad conspectū Dei, ubi prostrata capi osculari Divinos eos pedes, atque tum notavi prorsus singulare mysterium: nam itā trium, simulq; unius oscularbar pedes, ut in uno deprehenderem tres, atque unum in tribus, id quod mihi Deus tam vivaciter representabat, ut mihi præ admiratione fuerim penitus erepta. Quando ad me redivi, iterum me repeti in meo cubiculo cum Sancto Patre Ludovico, qui, postquam me interrogavit, an intellexissem mysterium illarum scalarum, atque ego respondi, non fuisse à me intellectum, mihi illud explicuit, dicendo, scilicet angustas & obscuras esse viam arctam, quā me Deus eo duxerat tempore, quo mecum in hac vita versabatur, & tribus ijs scalarum ductibus, tribusque iridibus significari, quantum fecerim, fuerimq; passa, & quantum amaverim, pro rata mei profectus; nunc verò meam animam longè altiùs esse progressam.

Post aliquot dies rursus vidi manè Sanctum Patrem Ludovicum, sedentem in quadam velut sella, cum ea modestia & gravitate, cum qua sedere solebat, dum viveret. Salutavit me, dicendo: Creatura Dei, Divina Majestas sit tecum, & cepit considerare quendam libellum exemplū ex suo sinu, atque attentissimè perlustrare, lucentibus ipsi duobus Religiosis Fratribus ex ejusdem Ordine, qui tenebant duas candelas cereas. Hoc non diu egit, deinde advenit alius minor Frater lineatus, qui Sancto Patri adferebat apparatus scriptorium, & humillimè ad ipsum accedens, procubuit coram eo in genua. Tum Sanctus Pater apprehendit calamum, & annotavit quædam in illo mystico libello. Ego me converti ad Deum, petendo ab ipso, quod semper soleo, & abstraxi me, quantum potui ab hoc spectaculo. Verum, Deo meam animam disponente, sicut consuevit, attendi denuò diligentissimè visioni. Sanctus Pater me suavissimè corripuit, ob hanc abstractionem, dicendo: Cessā tandem, Anima, noli, per Dei amorem, taliter agere; & surgens ex sua sede, ac per tres, quatuorve gradus descendens, veniebat modestissimè atque gravissimè

ad me. Ego, quia illum plurimum veneror, cœpi vehementer expavescere, humiliando me. Accessit, dixitq; mihi amarissimè: Accipe, Anima, hunc librum mysticum, & serva illum in tuo corde, est enim tuus. Mea anima fuit modicum turbata, longèq; magis est consternata, quod ipsi accideret difficilè accipere librum ex manu Sancti Patris: verum cum modestè perseveraret in eo mihi offerendo, effecit ut illum susceperem, quem susceptum reposui in meo corde, sicut eram iusta. Hoc peracto Sanctus Pater rediit ad suam sedem, & ego multum mirabar, quod factum fuerat. Cum itā aliquamdiu fuisset constituta, & Sanctus me videret attonitam, dixit mihi: Anima, miraris mysterium, quod vidisti. Volo ergo tibi pro tuo solatio, & quia sic vult Deus, dicere, quid significet.

Scias velim, Majestatem Dei Domini nostri, jam inde à sua æternitate completam fuisse, & completi Divinā suā mente, omnes vias, atque momenta vite tuæ, & status tuæ animæ, ab initio primæ tuæ ætatis. Et quia idem Dominus Majestatis mihi commendavit vineam tuæ animæ, tuamquam suo operario ac ministro, ut illam custodirem, curarem, atque excolerem, ego id perlibenter feci, & quā optimo potui scivique affectu, conando semper itā ipsius gerere curam, eamque colere, ut abundantem proferret fructum, qualis Divina debetur Majestati, quæ illam pro se spectavit. Respondit autem admirabili fructu magnis misericordijs, quibus fuit præparata, & auxilijs sibi collatis, etiāq; respondebit, Divino ipsius aspirante favore, & auxilio. Unde ego specialis fruor gloriæ accidentaliter, pro ea muneris parte, quæ mihi obtigit in ejus cura. Hoc mysterium Deus ipsi voluit indicare istā specie libri, dum illud commisit meis manibus, & ego in eo annotavi, quæ vidisti, ut id significarem, quod ad me spectat. Voluit quoque Divina Majestas, ut tibi à me traderetur, quante tantopere concernebat, siquidem ex operata acceptis beneficijs, & obedientibus vocationibus, atq; inspirationibus tuæ & Domini. Istud est, quod vidisti, myste-

rium libri, qui tanto te affecit stupore & admiratione. Age Domino Deo tuo magnas gratias, pro tam multis, & magnis beneficijs, quæ tibi contulit.

Postea se Sanctus Pater composuit ad quoddam spirituale silentium, & mea anima se immerfit secretissimæ & profundissimæ considerationi, expendendo tot ac tanta beneficia, quæ illi Deus ipsius contulit & confert, atque fines, propter quos id Divina Eiusdem Majestas facit. Paulò post Sanctus Pater, expergefactus ex ea quietâ oratione, mihi dixit. Adverte, Anima, Deus Dominus noster, in omnibus rebus, & beneficijs, quæ operatur in animabus suarum creaturarum, habet admirabiles & sublimissimos fines: eorum verò, quæ in te agit, præcipui sunt isti. Primò, quia eâ fuisti à Deo prædita dispositione & naturâ, ut tales tibi præstaret misericordias, exhibet tibi illas ad majus animæ tuæ emolumentum. Secundò, ut inde proficiant, qui nûc vivunt, & post te sunt victuri; utq; ejusdem Majestas glorificetur, & exaltetur in omnibus operibus suis & miserationibus. Tertio, ad consolandam & recreandam tuâ in hoc exilio animam, atq; ad corroborandam & exhilarandam debilem, viribûsq; destitutam naturam, eo prorsus modo, quo mater volens ob necessarium aliquem finem abire à suo parvo filiolo, omnia ipsi dat ornamenta aurea, & gemmas, ut illum abstrahat à dolore & tristitia, quam sentire potest ob ejus abitum, dicendo: Accipe, mi fili, ista omnia cimelia, recrea te illis & exorna: tua enim sunt, & tua esse volo. Atq; sic illû relinquit sese ijs oblectantem, donec revertatur. Itâ magna Dei nostri bonitas, suo modo tecû agit, & cû animabus, quibus sua communicare dignatur magnalia, propter fines concernentes suum honorem.

Dum Sanctus Pater hæc diceret, videbatur mihi in meo spiritu resonare quædam vox hujus alloquij, qualis est, quam reddit echo in amplo & novo ædificio, alibi repetens, quæ in aliò loco dicuntur, quod mihi intentius perpendenti dixit Sanctus Pater: Bene est, Anima; mysterium tamen itâ se habet. Sicut Magister docet puerum discentem, ipsique itâ le-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

ctionem assignat, ut eûdem jubeat omnia verba repetere, quæ ille pronuntiat, quò à puero melius addiscantur: itâ interdum, suo modo, Deus & Sancti ipsius alloquuntur animam. Deus loquitur, & spiritus percipit, ac audit, quæ dicuntur à Deo, itâ ut existimet, Deum in ipso, & se in Deo loqui. Habet Dominus Deus noster infinitos modos sese communicandi, & tu es multos experta, prout scis. Observa omnia, esto bono animo, & confortata cor tuum in Domino, quia Divina Majestas est tuus Pater, & mihi tanquam famulo suo atque cooperatori; mandavit, ut te inviserem ac adjuvarem, tibiq; ejusdem nomine ea manifestarem, quæ tibi adferant solatium, & profint. Quod si hæc pro tua consolatione & satisfactione cum ijs contuleris, qui in hac vita degunt, poteris securissime acquiescere, quandoquidem tuus spiritus in id propendet, ut omnia, quàm optimè potes, conferas cum tuis Confessarijs, quod quidem jam non esset adeò necessarium. Ego tamen id approbo: sic namque agere est virtutis, & boni spiritûs. Nunc, Anima, vale. Sanctus Pater abiit, & ego ob hanc instructionem magno affluebam solatio, mirabarque misericordiam, & sapientiam magni Dei & Domini nostri.

Denique sextâ Decembris nocte, postquam nescio quid comedi, cû mihi quicumq; cibus obit, fui ultra tres horas afflictissima ob dolores stomachi, quibus durantibus conplexi S. Patrem Ludovicum, qui mihi dixit: Quid tibi est, Anima? affligeris. Ego hæc temporaria, & consveta incommoda nihili faciens, illi respondi: Pater vehementissimè opto ac desidero, itâ ut hac de causa ardeam, asse qui veram rationem explendæ Divinæ voluntatis. Hæc ego desideria, dixit S. Pater, à multis diebus in te notavi. Reposui dicendo: Verùm desideria ista sunt inania. Hoc noli, subjunxit Sanctus, noli dicere, Anima: quiesce nunc, volo enim apud te hac nocte manere. Incepit deinde singulari suavitate, quæ tamen plena erat gravitate & autoritate, mihi eximia quæque recensere de cælo, & gloria Beatorum; de pace, unanimitate, satieta-

te, gaudio & læticia illorum cœlestium incolarum, quibus perfruuntur, ac alia admiranda. Atq; ita me recreavit usq; ad horam sextam matutinam, ut quodammodo oblivisceretur meorum dolorum. Dum sit in æternum benedictus. Amen.

CAPUT XXXVIII.

Favores ipsi exhibiti à Deipara Virgine, & mysteria atq; gloriosa ejusdem Celsissimæ Reginæ decora, quæ cognovit.

Prioribus capitibus sum completus favores, huic Sponsæ Christi exhibitos à cœli incolis, & singularem familiaritatē, quā cum ea egerunt. Spiritus enim hujus Virginis tantæ fuit perfectionis, ut Beati viventem adhuc in carne suspicerent, tanquam æternorum jam bonorum compotem. Hæc omnia tantò elucescunt clariùs ex modo, quo cum ipsa egit Beatissima Virgo, & ex gratiis, quas illi contulit, quantò majus inter cœli Reginam, & ejusdem famulos, intercedit discrimen. Patebit id ex spiritali elemosina, quam ab omnibus cœlestis illius Palatii Sanctis accepit, inter quorum dona, quemadmodum Sol inter stellas, illud emittit, quo ipsi Magna misericordie Mater subvenit. Evenit An: 1624. quod famula Dei his verbis refert.

In festo omnium Sanctorum, horis matutinis, Deus mihi, manenti in meo loco, dignatus est monstrare in spiritu solennitatē, quæ eo die in cœlesti Patria celebrabatur, in honorem illorum felicissimorum Civium. Vidi in medio illius S. Civitatis elegantissimum & obstupescendum castellum, cujus portæ patebant, magnā plenum gloriā & decore, instar regij palatii, in quo morabatur Majestas Triunius Domini Dei nostri. Univerfa cœlestis aula videbatur quodammodo ardere divino igne, & festivis luminibus, adeò lucentibus, ut millenos possent illuminare mundos. Audivi exquisitam & amoenissimam musicam syaviū instrumentorum, & vocum Angelicarum: omnia erant plena gaudio, gloriā, & laudibus Dei. Ex isto castello prodijt sollemnissima pompa, in qua geminato ordine procedebant Angeli & Animæ beatæ. In medio gradiebatur Majestas Jesu Christi Domini nostri, procedentium autē agmen claudebat Sanctissima Virgo ejusdem Mater, cum comitatu omnium Sanctarum Virginum, Mar-

tyrum, Viduarum, & Conjugatarū. Cantu, qui interea audiebatur, laudabatur Deus, & Sancti ipsius. Hunc in modum procedentes obiverunt cœlestem Jerusalem tantò spatio, ut à me nequeat explicari, quidem mihi Civitas representabatur amplissima, & velut immense magnitudinem pervenerunt ad idem castellum ubi se omnes prostraverunt, & adoraverunt Deum, agendo illi gratias pro beneficio, quod ipsis ex pura sua bonitate presterat, reddendo eos participes gloriæ, quæ possidebant. Dedit illis Deus suam sanctissimam benedictionem, & Sancti quoque Angeli abiverunt ad suum singuli locum, ac sedem. Observavi, etiam Christum Jesum Dominum nostrum, quæ bonitatem sese prostravisse, & adoratum ab eodem fuisse Dominum, egissetq; gratias pro beneficio sibi collato, dum univē sanctissimam ipsius Humanitatem Divinæ Personæ Verbi æterni.

Advenit postea quidam Angelus exi-
premis, ferens in suis manibus pretiosissimam pelvim crystallinam, ornatam sicut
& pulcherrimo coopertam linteis. Sicut
se cum pelvi coram Deo, qui ipsam benedixit, & pretiosum in illam imposuit nummum aureum, qui ineffabili modo, tantum
esset unicus, erat simul trinus, representans Beatissimam Trinitatem. Nummus iste mansit in medio pelvis. Angelus pro-
ivit ex Augusto eo palatio, & more eorum, qui colligunt oblata in templo, tulit pelvim ad Sanctissimam Virginem Dei Genitricem, cujus Majestas in eam imposuit elegantem aureum nummum splendens instar Solis. Deinde omnes cæteri Sancti singillatim obtulerunt nummum aureum, alij majorem, alij minorem, juxta suam quæque conditionem. Peractâ oblatione, Angelus tulit oblata ad Deum, quæ ejusdem